గుడ్డిపిల్ల

తాడేపల్లిగూడెంస్టేషనులో ఎక్కింది, ఆబాలిక, బెజవాడబండి. కూడా ఒకచిన్నపిల్లవాడు ఆ బాలికచేయిపట్టుకొని దారిచూపుతూ వున్నాడు. చినిగిపోయినగుడ్డల్లో మేఘాల్లో చంద్రుడిలా వుంది ఆమె. ఆమెఅందం ఆమెకే తెలీదు.

"వినవే పల్లవా మృదూ చరణా కరుణా వితరాణా గూణా భరాణా" అని పల్లవి ప్రారంభించింది. ఒక్కసారిగా పెట్టె నిశ్శబ్దం ఆవరించింది. విరిసిన వసంతోదయంలో మల్లికా పుష్పగంధంలా ఆ కిన్నెరస్వరం, మహావేగంతో పరుగెత్తుతున్న రైలుహోరు శ్రుతిగా, ఆ పెట్టెఅంతా ప్రవహించింది.

"జనవీభు డానా తెచ్చిన దంటూకాటవికి" అందరి హృదయాలూ కదలిపోయినవి. కొండచిలువ పెనవేసుకొన్న జింకల్లా, చైతన్య రహితులై వింటూన్నారు యావన్మందిన్నీ.

"మునివేషధారినై చదివేదననావీని" ఎవరిభావ గాంభీర్యం ఎంతవుందో ఆ లోతు! విసిలమై నిర్మలమై కాంతి దాల్చింది.

ఆమె తలముడి కంగాకుగా విడిపోయి, నీరులేనిమేఘంలా చెదిరివుంది. కళ్ళుచూస్తూవున్నట్టేవున్నవి. కాని సంజ్ఞాజ్ఞానరహితాలై ఎండిపోయిన చెరువుల్లా మెరుస్తున్నవి. తీర్చి

విద్దిన కనుబొమ్మలు, సమమైనముక్కు, చిన్ననోరు, వణికే పెదవులు ఆమె మోహన సుందర శ్రీ సాక్షాత్కరింపజేస్తున్నవి.

ఆమెపాట ఒక సెలయేరులా మర్మరించింది, రాళ్ళ గుట్టలో జలజలలాడింది. సుడిగుండాలు చుట్టింది. చెట్లనీడ సమతలంలో పోయింది, ఆగింది, ఒక బండరాయికింద మాయమై అవతల తిరిగి ప్రత్యక్షమైంది.

ఆ గానం శ్రావణమాసపు పచ్చికలా అల్లుకు పోయింది. శరదృతుపుష్పాలై వికసించింది. నవవసంతంమల్లే ఆనందపూర్ణమైపోయింది.

2

అప్పుడే ఒకస్టేరులో ఎక్కాడొక బ్రాహ్మణోత్త ముడు. వచ్చీరాగానే ఆపాటకు అడ్డంవస్తూ ఒక హాస్యవచనం అన్నాడు. ఆత్మానందం మానవాతీతం కాబట్టి లోతు నీళ్ళల్లో మునిగినవాళ్ళలా, మనుష్యులు ఆ ఆనందం అట్టే సేపు భరించలేరు. ఈ హాస్యవచనం ఒక్కసారిగా ఆపెట్టెలో వున్న మానవలోకానికి నిట్టూర్పు యిచ్చింది. తెప్పరిల్ల జేసింది. ఆ బాలిక పాట మానివేసింది,

కొత్తగావచ్చిన హాస్యగాడు జబ్బుహాస్యంతో ప్రారంభించాడు. తనకు తగని జబ్బున్నాడు. అది తిండిజబ్బు భోజనానికి వెడితే మొగపెళ్ళివారికి చేసిన శాకపాకాలన్నీ తన విస్తట్లోనే మాయమైపోవుండేవట. వైద్యుడిది మహారోగం అన్నాట్ట దానికి ఉదయాన్నే మినపసున్ని తాటికాయలంత మాత్రలుచేసి ఒక శేరు తేనెపాకం అనుపానంగా,

ఒక డజను సేవించమన్నాట్ట. ఇత్యాది హాస్యంతో, కోమటి హాస్యం, భావహాస్యం, గొల్లహాస్యం, బుడబుక్కలహాస్యం, కుక్కకూతలు, నక్కకూతలు కుప్పేశాడు. ఆ రైలుపెట్టెలో మనుష్యులు విరగబడి నవ్వారు. కళ్ళవెంబడి అందరికీ నీళ్లు కారినై. డొక్కలు నొక్కుకున్నారు. ఒకళ్ళమీద ఒకళ్లు పడ్డారు. ఎంత హాస్యానికన్నా చిరునవ్వులుమాత్రం వెదజల్లు తుంది హిందూస్త్రీజనం. అక్కడ ఆడవాళ్లు ఒళ్ళుమరచి నవ్వుపొంగుల్లో ఊగిపోయారు. అక్కడనుండి డబ్బువసూలు చేయడం ప్రారంభించాడు. కాన్లు, అణాకాసులు, అర్ధణాలు, రెండణాలకాసులు గళగళ అతని హస్తంలోకి ప్రవహిస్తూ అక్కడే మాయమయ్యాయి. అతగాడు కొంచెం గుంటుపల్లి భాస్కరుడి ఇంద్రజాలంకూడా ఎరుగున్నవానిలా కనబడ్డాడు. ఒక పన్నెండణాలుదాకా పోగుబడిందికాబోలు, అదంతా "హూత్తని" తెల్లపోయి చూస్తూవున్న ఒక కుర్ర వాడి లాగులోంచి గలగల రాలించాడు చిల్లరంతానూ. "అమ్మగొంగా" అన్నాడు. పెట్టెఅంతా ఘొల్లుమని నవ్వింది.

"మీరు చల్లగావుండాలి, నేను పచ్చగావుండాలి. మీ ధాన్యాలు నా గాది నింపాలి. మీ నవ్వులోంచి ధన వర్షం కురియాలి. జయీా! విజయీా భవ!! దిగ్విజయీాభవ!!! మీరెప్పుడూ రైలుప్రయాణం చేస్తూవుండాలి. బాబూ! సెలవండి" అని తర్వాత స్టేషనులో దిగిపోయాడు. వేరే పెట్టె ఎక్కినాడు కాబోలు.

3

ఇంతసేపు ఆగుడ్డిపిల్ల నిర్ఘాంతపోయి నిల్చున్నది. అప్పుడప్పుడు వేళాకోళంమాటలకి చిరునవ్వునవ్వుకుంది. కూడావున్న ఆ పిల్లవాడు పకాలున నవ్వుతూవున్నాడు, హాస్యంపాడుగునా.

ఆ బాలిక. గొంతుకు సవరించుకుంది,

"ఎంతనీ వేడినా, ఎక్కడవుందువో
కంతు జనకరామా!!"

అని హాయిమనే కృతి ఒక్కటి ఆలాపనచేసింది.

ఆ హాస్యగాడిమాటలే పక్కఆయనకి జ్ఞాపకంచేస్తూ విరగబడి నవ్వుకుంటూవున్న ఒకముసలి కమ్మాయన "ఉస్ పిల్లా! వుండు" అన్నాడు.

ఆ బాలిక అల్లాగే నిల్చుండిపోయింది. ఆ పసిపాప డబ్బు అడుక్కోబోగా 'ఛీ, పో, ముట్టుకుంటావు; చిల్లర అయిపోయిందిరా!' అని వరసగా అంటూనే వున్నారు.

ఆ బాలిక అలాగే చైతన్యరహితంగా నిల్చునేవుంది. రయిలు కదిలిపోతూనేఉంది.

ఆరుకాన్లు వసూలయ్యాయి. ఆ అంధబాలిక జ్ఞానశూన్యాలైన కళ్ళల్లో వేడినీళ్లు తిరుగుతునేఉన్నవి. ఆమె నిర్మలహృదయం మాటలేని ఏడుపులో సుడితిరిగింది. పిల్లవాడు వచ్చి ఆ అణాన్నర ఆ బాలికచేతులో పెట్టాడు. ఆమె. మొహంవంక తేరిపారచూశాడు. ఆమెచెయ్యిపట్టుకున్నాడు. వాడి లేతమనస్సు చివుక్కుమంది. వాళ్ళఇద్దరకూ ఒకళ్ళ హృదయం ఒకళ్ళకి విస్పష్టమే ఇద్దరూ ఒక తలుపుమూల

యిరికి కూలబడ్డారు. ఒదిగిపోయారు. చూపులేని ఆ బాలిక కళ్ళు, చూపుపుట్టని ఆ పిల్లవాడిహృదయం ఒకటికొకటి ఆలింగనంచేసుకొన్నవి. ఆ బాలకుడు కంటినీరు ఆ బాలిక చేతులు అద్దుకుని ఆపుకోపోయాడు.

4

ఆ బాలిక పాట ప్రారంభించకపూర్వమే ఒకవ్యక్తి ఆ రైలుపెట్టె ఎక్కాడు. అతడూ రైలుబిచ్చగాడే — ఒక చెయ్యిలేదు.

ముప్పైఏళ్లుంటాయి. చింకిగుడ్డా, చిరిగిపోయిన చొక్కాతో ఒక పిల్లంగ్రోవి ఎడంచేత్తో పట్టుకుని రైలు ఎక్కాడు. అప్పుడే ఆ బాలిక తన దివ్యగానం ఆలాపన చేసింది. తర్వాత జరిగిన కథ అంతా చూస్తూనేవున్నారు.

ప్రపంచంఅంటే కోపంగలమనిషి. వెనక రైల్వేపోర్టరుగావుండి రైలుక్రింద పడిపోయి చేయి పోగొట్టుకున్నాడా బిచ్చగాడు. నా అనేవారు లేకుండాఉండేవాడు. జీతంలో వచ్చిన నాలుగురాళ్ళు మిగుల్చుకుంటూ గూడ్సుస్టేషనులో అప్పుడప్పుడు దొంగతనంచేసిన వస్తువులు అమ్మగా వచ్చిన డబ్బూ, రైలులోంచి దిగిన ప్రయాణీకులసామాను మోయడంవల్ల వచ్చిన కూలి, టిక్కెట్టులేని వాళ్ళను ఇంజనుదగ్గర నుంచో, గార్డుపెట్టిదగ్గరనుంచో పోనిచ్చినందుకు లంచం మామూళ్ళు అంతా కలిపి నూరురూపాయలు మూట కట్టాడు. ఇంతట్లో చెయ్యిపోయినందుకు, రాజమండ్రి రైల్వే ఆస్పత్రిలో మూడు నెలలు వున్నాడు. అప్పుడు తాను ఇం

టిలో దాచుకున్నడబ్బు ఎవ్వరో మటుమాయంచేశారు. ఉద్యోగం పోయింది. పెండ్లిలేదు. దాంతో అతనికి మతి పోయింది. దిక్కులేనివాడికి దేవుడుకాడు, తిరిపమే దిక్కు. బిచ్చగాళ్ళకు కొందరు గురువులు వుంటారు. అతడు ఓ గురువుదగ్గర పిల్లంగ్రోవి బాగావూదడం. అందుమీద వేదాంతంపాటలు, భక్తిపాటలు పాడడం నేర్చుకున్నాడు; రైలు బిచ్చం సాగించాడు.

రైలేగా ద్రోహంచేసింది! ఆ వచ్చినడబ్బుతో కాఫీ హోటల్లో తినడం,కల్లుపాకదగ్గర గొళ్ళపుల్లమ్మకూతురు పోసే ధవళసుధారసం గళగ్రాహంగా సేవించి, సింధూరా నిమిషత్వం, మహాయోగంలో మైకం సంపాదించి అమరుడౌతుంటాడు.

అలాంటివాడు ఆ గుడ్డిపిల్లపాట విన్నాడు. అతని మొఱటు మనస్సు గాలిలో వూగిపోయింది. దోహదంచేసిన మొండిచెట్టు వికసించినట్లు చిగురుదాల్చింది. ఏ ఆవేశమో అతనికి తెలియదు. అతనికి కళ్లు నీళ్లుతిరిగినై.

మనుష్యులచంచలత్వమూ, కఠినత్వము చూస్తే అతనికి అసహ్యంవేసింది. ఎవ్వరూ తియ్యకుండా, ఆ గుడ్డిపిల్లను సిరసించగానే, అతడు ముట్టెవంచిన కాకుదున్న అయిపోయినాడు. తాను పొద్దుట్నుంచి పోగుచేసుకున్న అరణాలడబ్బులూ ఆ అమ్మాయిచేతిలోవేసి, రైలుఆగగానే దిగి చక్కాపోయాడు. ఆ అమ్మాయికి ఇంత డబ్బు ఎవరిచ్చారో తెలవలేదు. "దేవుడులాంటి దయగల ప్రభువు ఎవరిచ్చారో!" అనుకున్నది.

5

ఆ గుడ్డిపిల్లకు జ్ఞానంవచ్చినప్పటినుంచీ ఇల్లా ముష్టి ఎత్తుకుంటూరైలుపక్క గ్రామంలో ఒక బహు కుటుంబీకుడు, మంచి అంతఃకరణగల ఒకరైతుఇంటిలో ఒకపంచను వుంటూ వుండేది. ఊళ్ళో ఒక పెద్దసంసారి తనపిల్లకు సంగీతంనేర్పిస్తూ వుండే వీధివాకిట్లోకూచ్చుని సంగీతం చెవులారావినేది. ఇల్లా ఏకలవ్యుడుగా అద్భుతమైన గానవిద్య సంపాదించుకుంది. ముష్టిబాగావచ్చేది. ఆ డబ్బుమహాయిల్లాలైన రైతుభార్యకు దాచయిచ్చేది.

పెద్దదవుతూన్నకొద్దీ ఏదో భయం, సిగ్గు కలుగుతూ వుండేవి. ముష్టికితిన్నగా వెళ్ళక ఇదివరకు పోగుచేసుకున్న డబ్బులు ఖర్చుచేసుకొని గంజికాచుకుంటూవుండేది. తల్లి ఎవరో తండ్రిఎవరో, ఎల్లాఆరైతు ఇంట్లోచేరిందో ఆ పిల్లకు ఏమీ తెలియదు.

ఒకరోజున చేబ్రోలు ముష్టికిపోయి మధ్యాహ్నం కాల్వగట్టున వంటచేసుకుంటూవుండగా, ఒకపసిపిల్లవాడు మూడేళ్ళవాడు ఆ అమ్మాయి దగ్గరకు వచ్చాడు. ఎక్కణ్ణుంచి వచ్చాడో! ఆ గుడ్డిపిల్ల అతన్ని వళ్లోకి తీసుకొంది. అప్పట్నించి వాళ్ళిద్దరూ, ఒకతల్లి బిడ్డల్లా ఆయ్యారు. అతడు దారిచూపించడం, ఆమె పాటపాడడం—అల్లా నాలుగేళ్ళు గడిచినై,

6

ఆ రోజు సాయంత్రం కాల్వగట్టున వంటచేసుకుంటూ వుంది. పిల్లవాడు చితుకులు ఏరి తెచ్చి యిస్తున్నాడు. ఆ సమయంలో ఆ సంధ్యారుణకాంతుల్లో ఒక పురుషుడు ఆ చెట్టు కిందికివచ్చాడు. అతనిమొహం చిరునవ్వులు నవ్వుతూఉంది. కళ్ళులేని ఆ కబోది చెవులు, శరీరం యావత్తూ అతిసున్నితమైన గ్రహణశక్తి సంపాదించుకున్నవి. ఆ కొత్తమనిషి రాక కనిపెట్టింది.

"ఒరే ఎవర్రా ఆ వచ్చింది?"

ఆ పిల్లవాడు ఆ మనిషిదగ్గిరకు పరుగెత్తుకుని వెళ్ళాడు. కుంటిచెయ్యిచూశాడు, పిల్లంగ్రోవి చూశాడు.

"ఆరోజుమనిషి"

ఆ పిల్ల గ్రహించింది. ఆమె తెలతెలపోయింది. గుండె కొట్టుకుంది. తలవాల్చుకుని వంటచేస్తూనేఉంది.

ఆ మనిషి పిల్లంగ్రోవి తీశాడు.

"ఏదిర లక్ష్మణ సీత,
వర్ణశాలాలో లేదెందుకాత—"

అనిపాటపాడినాడు. ఆ తేనెచుక్కలధ్వని ఆ సంధ్య అంతా ఆక్రమించుకుంది. ఆ పిల్లవాడు అతనిదగ్గరగాజేరి మొహంచూస్తూ కూచున్నాడు. ఆ అమ్మాయి వంటచేస్తూనే వుంది.

"రారోరిచిన్నవాడా, మావాడా
రారోరి చిన్నవాడా—"

చీకట్లు పూర్తిగా అలుముకువస్తూ వున్నవి. నక్షత్రాలు మినుకు మినుకుమంటూ ఆకాశాన్ని అలంకరించాయి.

"ఎందుకైనా వ్రుంచినావో బ్రందికానాలో
రామయ్యతండ్రీ . . . "

ఆ బాలికవంట పూర్తి అయింది. నిప్పులు ఆర్పేసింది. బిచ్చగాడు ఆమెదగ్గరగా పోయి కూచున్నాడు.

ఎడంచేయి మొండిది. అది పిల్లంగ్రోవికి నొక్కుకొని కుడిచేతివేళ్ళతో వూదుతాడు.

"నీకూ నీవారు లేరు, నాకూ నావారు లేరు
ఎటిఒడ్డునా ఇల్లుకడదాం పదరా!"

ఆ పాట అమృతమయంగా ఆ చీకట్లో వ్యాపించింది. కాల్వోళ్ళు నిర్మలంగా ప్రవహించినై.

"నాకు పెళ్ళిలేదు; నేనూ ముష్టివాడినే. మనం ఇద్దరం ఎందుకు పెళ్ళిచేసికోకూడదు?"

ఆ అమ్మాయి ఆలోచించుకుంటూవుంది. వేయిఆలోచనలుపోయాయి. ఒళ్ళు ఒణికింది. అప్రయత్నంగా అతని దగ్గరకు జరిగింది. మొహంతడిమింది. ఆ మనుష్యుడికి వళ్ళు జలదరించింది. ఆ చింపిగుడ్డఅమ్మాయి అప్సరసలాతోచింది. తనజీవితం జ్ఞాపకంవచ్చింది. ఒక గుడిలో మోకారించిన భక్తుడయ్యాడు. ఆ బాలికను గట్టిగా తన గుండె కదుముకుందామనుకున్నాడు. చూపులేని ఆ కళ్ళుచూచి కళ్ళనీళ్లు నింపుకున్నాడు. ఆ బాలిక అతనితల నిమిరింది. కళ్లు తుడిచింది. అతని గుణగణాలు ఎలా అర్థమయ్యాయో!!

"ఆపిల్లవాడు నాకు తమ్ముడు. చిన్నతనంనుంచి పెంచుతున్నా."

"నాకూ తమ్ముడే; నాబిడ్డకే అవుతాడు. ఇక్కణ్ణుంచి నేనూ పెంచుకుంటా."

ఆ నక్షత్రాలే సాక్షిగా, పక్కన ప్రవహించే గోదావరి నీరుసాక్షిగా, వాళ్ళిద్దరూ ఆ శుభముహూర్తంలో భార్యాభర్తలయ్యారు. ఒకళ్ళకౌగిలింతలో ఒకళ్ళు కలసి మెలిసి కరిగిపోయారు

ఆ పసిపిల్లవాడు హృదయంలో 'తథాస్తు' అని నవ్వుకున్నాడు.

—o—